

Arrest

nr. 213 308 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & D. UNGER
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 november 2015 en dient op 18 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 maart 2017 en 4 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoense afkomst. U bent geboren in het dorp Lala Kot (district Shiberghan, provincie Jawzjan) in het jaar 1997. U ging tot de negende graad naar school.

Uw vader was een zakenman die met enkele vennoten gronden, wagens en huizen verhandelde. Na de dood van uw grootvader langs vaderszijde ontstond een landconflict tussen uw oom langs vaderszijde, J(...) G(...), en uw vader. Uw grootvader liet uw vader en uw oom J(...) G(...) elks 50 jerib na. Uw vader wou zijn deel verkopen om met de opbrengst vooruit te gaan in zijn zaak. Uw oom J(...) G(...), die bewapend was, stond dit echter niet toe en palmde het deel van uw vader in. Hij wou uw vader om het leven brengen. Uw vader wist echter te ontkomen. Rond uw zesde verhuisde uw familie naar de stad Kabul omwille van de problemen met uw oom J(...) G(...). Na ongeveer een jaar in Kabul besliste uw vader om via het gerecht zijn deel van de erfenis terug te vorderen. Rond uw achtste werd uw vader vermoord in Kabul door de zonen van uw oom J(...) G(...). Rond dezelfde periode stierf uw moeder in het kraambed bij de geboorte van uw jongere broer. U werd grootgebracht door uw oom langs moederszijde, H(...) S(...). Uit vrees voor uw leven verhuisden jullie regelmatig. Zo woonden jullie in Kabul achtereenvolgens in de wijken Parwanse, Khairkhana, Arzaam Quemat en Pul-e-Charkhi. Uw oom H(...) S(...) ontving immers bedreigingen van de zonen van J(...) G(...) die aan u gericht waren. In het jaar 1392 van de Afghaanse kalender (AK), ofwel 2013 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), besliste hij, met u, uw broer en uw zus naar het dorp Ghayrat Khail (district Tagab, district Kapisa), zijn geboortestreek, te verhuizen. In Ghayrat Khail probeerde de familie van uw oom H(...) S(...), die deel uitmaakte van de lokale taliban, u in te lijven in hun rangen. In 1393 AK (2014 GK) keerde uw oom H(...) S(...) daarom met u terug naar Kabul om daar een paspoort voor u te bemachtigen zodat u het land kon verlaten. Dit bleek niet te lukken, waarna u met de hulp van een mensensmokkelaar Afghanistan verliet in september 2015.

Na een reis van ongeveer twee maanden vroeg u op 18 november 2015 asiel aan in België.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw neven langs vaderszijde en de taliban van Tagab. Eind 2015 werd uw oom H(...) S(...) in het been geschoten in Kabul.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara, documenten gerelateerd aan de zakenactiviteiten van uw vader, een attest van het ziekenhuis betreffende de verwondingen van uw oom H(...) S(...), een attest van de afdeling Logistiek van het Ministerie van Defensie over het schietincident waarbij uw oom geraakt werd, een politieaangifte van uw oom H(...) S(...) over de bedreigingen van uw oom en neven langs vaderszijde gericht aan uw adres en de briefomslag waarin deze documenten u werden toegestuurd. U legt eveneens een kopie neer van de eigendomsakte van het land van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

U bent er niet in geslaagd uw vrees voor de zonen van uw oom langs vaderszijde J(...) G(...) aannemelijk te maken.

Het geloof in uw asielmotieven wordt ondermijnd doordat u vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over verschillende kernelementen van uw asielrelaas, waaronder de contacten tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...).

Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw neven langs vaderszijde uw oom H(...) S(...) verschillende malen gevraagd zouden hebben met u terug te keren naar Jawzjan (vragenlijst CGVS, dd. 25.01.2016, vraag 5) en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw neven langs vaderszijde uw oom langs moederszijde gecontacteerd hadden om de moord op uw vader op te eisen en vele bedreigingen geuit hadden tegen uw oom langs moederszijde over u (gehoorverslag CGVS 1, dd. 23.03.2017, p. 19, 22, 23). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt te vertellen over de verschillende contacten die zouden hebben plaatsgevonden tussen uw oom en neven langs vaderszijde enerzijds en uw oom langs moederszijde H(...) S(...) anderzijds, zegt u kortweg dat ze nooit hebben samen gezeten om zaken te bespreken (gehoorverslag CGVS 2, dd. 04.10.2017, p. 18). Wanneer opgeworpen wordt dat u eerder, bij uw vorige verklaringen, wel van gesprekken tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...) gewag gemaakt had, zegt u dat uw oom H(...) S(...) u altijd vertelde dat deze mensen een gevaar voor uw leven betekenden maar dat u nooit verklaard heeft dat ze ontmoetingen hadden (CGVS 2, p. 18). U zegt enkel dat hij gehoord had van mensen dat ze u zochten. Gevraagd hoe hij die informatie ontving, verklaart u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Pas wanneer expliciet gevraagd wordt of er telefonische contacten of contacten per brief hadden plaatsgevonden tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...), beaamt u dit (CGVS 2, p. 18). De vaststelling dat u allerm minst eenduidig bent over het soort van contacten tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U bent vervolgens niet in staat uit te wijden over deze contacten. U weet niet wat voor soort contacten er zouden geweest zijn, hoeveel contacten er zouden geweest zijn, noch wat er precies gezegd zou geweest zijn. Dat uw oom u dit niet in detail zou gezegd hebben is weinig geloofwaardig. U bent ten slotte uw land van herkomst ontvlucht omwille van deze problematiek en deze bedreigingen; verwacht mag worden dat u dan ook alle details rond uw vervolging zou kennen om uw eigen persoonlijke veiligheidssituatie volledig te kunnen inschatten en te beoordelen. Ook moet worden opgemerkt dat uw uiterst vage verklaring tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat uw oom H(...) S(...) gehoord zou hebben van mensen dat men naar u zocht (CGVS 2, p. 18), niet coherent is met uw eerdere verklaring op de DVZ dat uw neven langs vaderszijde uw oom H(...) S(...) meermaals contacteerden met de vraag samen met u terug te keren naar Jawzjan (vragenlijst CGVS, vraag 5), noch met uw eerdere verklaringen dat uw oom H(...) S(...) vele bedreigingen had ontvangen van hen over u (CGVS 1, p. 19, 23). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u de eerder door u aangehaalde gesprekken niet kan concretiseren, ontkent u dat uw neven langs vaderszijde uw oom langs moederszijde ooit gevraagd zouden hebben met u naar Jawzjan te gaan (CGVS 2, p. 19), hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen dat zij dit wel gedaan zouden hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling ondermijnt het geloof in uw asielrelaas ten stelligste. U bent daarnaast niet op de hoogte wie deze mensen waren die uw oom H(...) S(...) de informatie bezorgden dat uw neven langs vaderszijde u actief zochten, noch hoe hij deze informatie kreeg (CGVS 2, p. 18). U verklaart uw vage verklaringen door te stellen dat uw oom u afschermde van deze informatie om u niet ongerust te maken maar zegt tegelijkertijd dat hij u wel vertelde dat u gevaar liep en gezocht werd (CGVS 2, p. 18). Indien uw oom u werkelijk niet ongerust wou maken is het weinig plausibel dat hij u wel constant zou vertellen dat u gevaar liep en u gezocht werd, zoals u meermaals aanhaalt tijdens uw gehoor (CGVS 2, p. 18). Eveneens kan ervan uitgegaan worden dat indien uw oom H(...) S(...) u gedurende uw hele kindertijd inprentte dat u gevaar liep en gezocht werd, u beter op de hoogte zou zijn van de concrete gebeurtenissen die hem ertoe gebracht hadden deze conclusies te maken. De vaststelling dat u doorheen uw twee gehoren op het CGVS niet in staat bent op een consequente wijze te vertellen over de contacten die zouden hebben plaatsgevonden tussen uw oom H(...) S(...) enerzijds en uw oom J(...) G(...) en diens zonen anderzijds ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten stelligste.

U slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat u ganse periodes van uw leven thuis binnen zou hebben doorgebracht 'als een gevangene' omdat uw oom H(...) S(...) u uit vrees voor uw neven binnen hield (CGVS 1, p. 19, 23). Eerst en vooral is het weinig plausibel dat uw oom u verplichtte tot een leven 'als een gevangene' om u te beschermen, maar u toch zeven jaar lang naar school liet gaan (CGVS 1, p. 9) of u naar de madrassa liet gaan (CGVS 2, p. 5). Daarnaast zijn uw beschrijvingen van hoe u uw tijd zou hebben doorgebracht opmerkelijk oppervlakkig en kort. Gevraagd te vertellen hoe uw leven eruit zag toen u in Pul-e-Charkhi woonde, de plek waar jullie gezin een jaar zou verbleven hebben (CGVS 2, p. 3) alvorens uw oom H(...) S(...) besliste naar Tagab te verhuizen omwille van de bedreigingen (CGVS 1, p. 6, 19), zegt u dat u daar niets deed en niet naar school ging, geen hobby's had, geen sport beoefende en geen vrienden zag (CGVS 2, p. 14-15). U vertelt dat u geen andere dingen deed behalve thuis blijven (CGVS 2, p. 14-15). U beaamt dat u zich vaak verveelde maar slaagt er niet in te concretiseren hoe u met de verveling omging. U komt niet verder dan telkens te herhalen dat u 'niets deed' en 'gewoon thuis bleef'. U zou verder nooit een gesprek aangegaan zijn met uw oom betreffende

deze levensstijl en zou deze passief ondergaan hebben (CGVS 2, p. 15). Gevraagd hoe uw leven eruit zag in Tagab, antwoordt u dat u niets deed, thuis bleef en naar de madrasa ging (CGVS 2, p. 6-7). Gevraagd wat u dan precies deed wanneer u thuis was, beaamt u dat u thuis bleef (CGVS 2, p. 6). Opnieuw gevraagd wat u deed om de tijd te verdrijven, antwoordt u dat u moest thuis blijven. U zegt dat u soms bij de gasten moest blijven maar bent verder niet in staat iets te vertellen over uw tijdverdrif wanneer er geen gasten waren. Wanneer er geen gasten waren, zou u 'gewoon thuis blijven'. U zegt verder dat u niets moest doen en dat er niets te doen was (CGVS 2, p. 7). Ook over uw leven in Deh Sabz legt u gelijkaardige vage en oppervlakkige verklaringen af. U zou steeds thuis gebleven zijn en er niets anders gedaan hebben. U zou ook geen hobby's beoefend hebben (CGVS 2, p. 15-16). Het is weinig plausibel dat een jongeman die jarenlang quasi opgesloten op verschillende plaatsen zou hebben geleefd niet meer zou kunnen uitweiden over hoe hij zijn tijd doorbracht. Er dient geconcludeerd te worden dat u de levensstijl die u beschrijft ten gevolge van uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor het geloof in de vrees die u aanhaalt ernstig geschaad wordt.

Vervolgens legt u oppervlakkige verklaringen af over het proces dat uw vader zou gestart zijn tegen uw oom J(...) G(...) omdat uw vaders immers de eigendomsdocumenten had van het land dat bezet werd door uw oom J(...) G(...). Zo weet u niet welke stappen uw vader reeds genomen had, noch in welke fase het proces juist zat toen uw vader vermoord werd of wat de volgende stappen geweest zouden zijn indien uw vader niet vermoord was geweest. Uw familie zou evenmin weten waar de documenten van het proces dat uw vader gestart had, waren (CGVS 2, p. 17; CGVS 1, p. 22). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat het uw vader was die zich bezig hield met het proces en dat deze gestorven was, kan niet overtuigen. Verwacht kan worden dat uw familie na zijn dood enigszins geprobeerd zou hebben te achterhalen waarmee uw vader bezig was, in welk stadium het proces zat en waar de documenten en bewijzen over het proces lagen.

Daarnaast blijft u eveneens zeer aan de oppervlakte over de oorsprong van de macht van uw oom langs vaderszijde J(...) G(...) en diens zonen. U zegt dat ze machtig waren omdat ze gewapend waren en dat ze gewapend waren omdat mensen in Afghanistan toegang hebben tot wapens. Gevraagd hoe het kwam dat zij gewapend waren en andere mensen in Afghanistan bijvoorbeeld niet zegt u dat ze geld hadden (CGVS 2, p. 16). Wanneer opgeworpen wordt dat uw vader ook een financieel goede situatie had, beaamt u dit (CGVS 2, p. 16). Het verschil in macht tussen uw oom J(...) G(...) en uw vader wijt u echter aan de goede banden van J(...) G(...) met de ouderen en met de taliban. U kan echter niet meer uitleg geven bij de banden die J(...) G(...) en uw neven langs vaderszijde met de taliban hadden, noch met wie van de taliban ze banden hadden (CGVS 2, p. 16). Gevraagd hoe het kwam dat de taliban en de ouderen J(...) G(...) en uw neven langs vaderszijde steunden, maakt u de cirkelredenering rond en stelt u dat deze de steun van de taliban en de ouderen hadden omdat ze machtig waren (CGVS 2, p. 16). U weet verder niet of uw oom J(...) G(...) aangesloten was bij een gewapende groepering (CGVS 2, p. 16). Indien u daadwerkelijk persoonlijk vervolgd zou worden door deze mensen, nota bene familieleden, mag worden verwacht dat u meer in detail zou kunnen vertellen hoe machtig zij waren en hoe zij die macht hadden verworven, wat u allerminst kunt aantonen. Tot slot wijt u het feit dat uw oom J(...) G(...) machtiger was dan uw vader aan het feit dat hij ouder was dan uw vader en al zonen had, en aan het feit dat hij zijn macht tegen de arme mensen gebruikte (CGVS 2, p. 16-17). Deze verklaringen kunnen niet verduidelijken hoe het komt dat uw oom J(...) G(...) in staat geweest zou zijn vijftig jirib land die aan uw vader toebehoorde te bezetten, zonder de eigendomsdocumenten in zijn bezit te hebben.

U legt daarnaast incoherente verklaringen af over uw vrees voor uw neven langs vaderszijde ten gevolge van het grondconflict tussen uw vader en uw oom langs vaderszijde J(...) G(...). Zo vertelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw oom langs moederszijde uw neven langs vaderszijde gebeld zou hebben na uw vertrek uit Afghanistan om hen te melden dat u vertrokken was (CGVS 1, p. 20). Tijdens uw tweede gehoor bent u zoals reeds aangehaald niet in staat om meer in detail te vertellen over de verschillende contacten die er geweest zouden zijn tussen uw oom langs moederszijde H(...) S(...) en uw neven langs vaderszijde (CGVS 2, p. 18). Daarnaast vertelt u in uw tweede gehoor op het CGVS dat uw oom H(...) S(...) mensen zou verteld hebben dat u gevlucht was en dat via via uw neven langs vaderszijde dit zo misschien te weten zouden zijn gekomen (CGVS 2, p. 19), hetgeen incoherent is met uw eerdere verklaring dat uw oom H(...) S(...) hen zelf rechtstreeks gebeld zou hebben (CGVS 1, p. 20). Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop uw oom H(...) S(...) u verteld zou hebben dat uw neven langs vaderszijde u wilden vermoorden. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS situeert u dit ogenblik rond uw veertiende of vijftiende levensjaar (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS situeert u dit ogenblik toen u negen jaar oud was en zegt u dat uw oom u dit altijd inprentte (CGVS 2, p. 4-5). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u

weinig verhelderend de retorische vraag hoe men als negenjarige kan begrijpen dat zijn leven in gevaar is waaraan u onmiddellijk toevoegt dat uw oom u altijd zei dat uw leven in gevaar was (CGVS 2, p. 23). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke onsamenhangende verklaringen weinig overtuigingskracht spreekt.

U slaagt er daarnaast niet in aannemelijk te maken dat u doorheen uw leven verschillende keren bent moeten verhuizen, enerzijds omwille van uw vrees voor uw neven langs vaderszijde en anderzijds omwille van uw vrees voor de lokale taliban van Tagab.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u sinds uw zesde tot uw vertrek uit Afghanistan in de wijk Khair Khana van de stad Kabul woonde (verklaring DVZ, vraag 10). Op het CGVS verklaart u dat u een jaar in het dorp Ghairatkhel, district Tagab, provincie Kapisa woonde, waarna u verhuisde naar het district Deh Sabz, provincie Kabul (CGVS 1, p. 5-6; CGVS 2, p. 3). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat u sinds uw zesde in Kabul woonde, zegt u dat uw verklaring toen wel degelijk correct was omdat uw laatste woonplaats in Kabul was (CGVS 1, p. 6). Deze verklaring houdt geen steek gezien u toen zei dat uw laatste adres in Afghanistan in de wijk Khair Khana in Kabul was en u op het CGVS verklaart dat uw laatste woonplaats in het district Deh Sabz was (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 3) en dat u in Khair Khana woonde alvorens achtereenvolgens naar Arzaam Quemat, Pul-e-Charkhi, Tagab en Deh Sabz te verhuizen (CGVS 2, p. 2-3; CGVS 1, p. 6, 15, 19). Hiermee geconfronteerd ontkent u ooit gezegd te hebben dat u sinds uw zesde tot aan uw vertrek uit Afghanistan in de wijk Khair Khana te Kabul gewoond zou hebben (CGVS 2, p. 22). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet geen afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid is bovendien opmerkelijk aangezien uw verklaringen bij de DVZ u werden voorgelezen in Pashtou en door u als goedgekeurd werden ondertekend (Verklaring DVZ) én omdat u aangaf bij aanvang van uw eerste gehoor dat alles correct weergegeven stond (CGVS 1, p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen. U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over hoe u uw tijd doorbracht in uw verschillende woonplaatsen. Zo verklaart u aanvankelijk niet naar school te zijn kunnen gaan toen u in Deh Sabz woonde (CGVS 2, p. 15). Later tijdens uw gehoor vertelt u dat u wel naar school ging in Deh Sabz, met name in een school genaamd 'Deh Sabz Secundaire School' (CGVS 2, p. 20). De vaststelling dat u er niet in slaagt op consistente wijze te vertellen over de verschillende plaatsen waar u gewoond zou hebben tijdens uw leven, schaadt het geloof in de door u aangehaalde redenen om telkens te verhuizen eens te meer.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Tagab. U legt namelijk incoherente verklaringen af over de periode dat u er gewoond zou hebben. Aanvankelijk herinnert u zich de maand waarin u van Tagab naar Deh Sabz verhuisd zou zijn niet (CGVS 2, p. 3-4). Enkele ogenblikken later weet u plots te vertellen dat u Tagab in de vierde maand, saraman, verlaten zou hebben (CGVS 2, p. 4). U legt eveneens incoherente verklaringen af over de totale duur van uw verblijf in Tagab. U verklaart meermaals dat u er ongeveer een jaar gewoond zou hebben (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 3-4). Vervolgens situeert u uw verblijf in Tagab echter van het einde van de winter van 1392 AK (periode februari 2014 GK) (CGVS 2, p. 4; CGVS 1, p. 6) tot het begin van de zomer van 1393 (periode juni 2014 GK) (CGVS 2, p. 4). Dit zou betekenen dat u er minder dan een half jaar verbleven zou hebben. Vervolgens vertoont u een manifest gebrek aan basiskennis die kan verwacht worden van iemand die er naar eigen zeggen een half jaar à een jaar zou hebben doorgebracht. Zo meent u dat er Franse troepen waren in Tagab op het ogenblik van uw verblijf en dat deze vochten met de taliban (CGVS 2, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de laatste gevechtsmissie van de Franse troepen plaatsvond op 20 november 2012, waarna er nog 2.000 Franse soldaten achterbleven in Afghanistan in niet-gevechtsfuncties waarvan de meeste in de zomer van 2013 het land zouden verlaten. In Tagab zelf, hadden de Fransen volgens de info in het dossier reeds hun basis overgedragen aan de Amerikanen in september 2012. Dat u verklaart dat de Franse troepen tijdens uw verblijf in Tagab dat u situeert in de eerste helft van 2014 aan het vechten waren in Tagab ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u geschetste verblijf in Tagab ten stelligste. Vervolgens meent u verkeerdelijk dat granaatappels, één van de voornaamste landbouwproducten uit Kapisa, in de winter geoogst worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat granaatappels in september geoogst worden. Dat u de granaatappelpluk niet in het juiste seizoen kan situeren, verbaast gezien uw ooms schoonvader, bij wie u in Tagab inwoonde, granaatappels verbouwde (CGVS 2, p. 6, 13-14). Dat u de oogst van één van de belangrijkste landbouwproducten uit Kapisa (CGVS 2, p. 9; zie administratief dossier) niet in het juiste seizoen kan situeren terwijl u inwoonde bij een landbouwer die granaatappelboomgaarden had, haalt het geloof in uw beweerde

verblijf in Tagab verder onderuit. Vervolgens bent u niet op de hoogte of er een grote rivier stroomt in de buurt van Tagab. Nochtans kan op de kaart die werd toegevoegd aan het administratief dossier gezien worden hoe een brede rivier de grens vormt tussen de districten Tagab en Koh-e-Safi en de hoofdweg die het district Tagab doorkruist eveneens tussen twee rivieren loopt. Vervolgens bent u niet in staat de in de buurt van Bedrau liggende dorpen Sufyan, Almas Khail en Qur Gal te situeren. Van de dorpen Gada Khail en Azadkhankhel heeft u zelfs nog niet gehoord (CGVS 2, p. 9). Deze dorpen liggen nochtans vlakbij de door gekende en u als zeer nabij beschreven dorpen Aka Khail en Ghairat Khel. U vertelt vervolgens dat Mahipar een district is dat men tegenkomt onderweg van Kabul naar Tagab (CGVS 2, p. 9). Mahipar is echter een dorp in het district Surobi (zie administratief dossier). U spreekt daarnaast van het district Shinki, dat eveneens in de buurt van Tagab zou liggen (CGVS 2, p. 9). Shinki is echter een buurt in de districtshoofdplaats Alasay van het gelijknamige district. U kan deze plaats echter evenmin situeren. U bent verder kort van stof over de veiligheidssituatie in Tagab. U haalt aan dat deze slecht was omdat er gevechten aan de gang waren tussen de overheid en de taliban (CGVS 2, p. 10). Gevraagd om uit te wijden over de veiligheidssituatie vertelt u over een raket die door het leger werd afgevuurd en de Loy moskee raakte. U vertelt dat dit incident plaatsvond in de periode dat u in Tagab woonde (CGVS 2, p. 10). U bent echter niet in staat te vertellen wat er toen precies gebeurd is en of er bij deze raketinslag gewonden gevallen zijn of in welke mate de moskee beschadigd was (CGVS 2, p. 10). Dat u gehoord zou hebben over dit incident zonder verdere concrete informatie is weinig aannemelijk en doet uw verklaringen weinig authentiek overkomen. Naast de raketinslag op de moskee, kan u niet vertellen over andere incidenten of gebeurtenissen (CGVS 2, p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat u niet in staat zou zijn te vertellen over andere incidenten gezien u verklaart dat de veiligheidssituatie zeer slecht was ginds en er vele gevechten aan de gang waren (CGVS 2, p. 6, 10).

Doordat u er niet in slaagt uw verblijf in Tagab aannemelijk te maken, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die er zich zouden afgespeeld hebben. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd uw vrees voor de taliban van Tagab aannemelijk te maken.

Bovendien legt u ook over deze feiten tegenstrijdige, vage en oppervlakkige verklaringen af. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat u in Tagab bedreigd werd door familieleden van uw moeder (CGVS 1, p. 2-3). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat u niet persoonlijk bedreigd bent geweest door de taliban van Tagab (CGVS 2, p. 22). Gevraagd of ze tegen iemand anders over u gesproken hebben, zegt u dat u dat niet weet (CGVS 2, p. 22). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u naliert deze vrees aan te halen tijdens uw interview op de DVZ wanneer u gevraagd werd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en wanneer u gevraagd werd te vertellen over de gebeurtenissen die geleid hadden tot uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 4- 5). U gaf op het einde van uw interview op de DVZ bovendien aan niets te willen toevoegen wanneer u daartoe de kans werd gegeven (vragenlijst CGVS, vraag 7). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor gevraagd wordt alle gebeurtenissen uit de doeken te doen die ertoe geleid hebben dat u de taliban van Tagab vreest, haalt u aan dat deze wilden dat u hen vervoegde en altijd vroegen naar u en dat de schoonvader van uw oom langs moederszijde dezelfde mening was toegedaan. Vervolgens zou uw oom H(...) S(...) beslist hebben dat uw leven in gevaar was en dat u Tagab diende te verlaten (CGVS 2, p. 21). Gevraagd hoe uw oom H(...) S(...) tot de conclusie gekomen was dat uw leven gevaar liep, zegt u weinigzeggend 'omdat uw leven in gans Afghanistan gevaar liep' (CGVS 2, p. 21). Het is opvallend dat u geen concrete bedreigingen en concrete conversaties aanhaalt hoe uw oom H(...) S(...) tot deze conclusie gekomen zou zijn. U heeft verder geen idee hoe uw oom gereageerd zou hebben op de pogingen van de lokale taliban van Tagab om u in te lijven in hun rangen. U oppert dat uw oom misschien 'oké' geantwoord zou kunnen hebben. Wat daarop de reactie van de taliban was, weet u echter ook niet. Evenmin heeft u een idee van wat soort lessen de taliban wou dat u zou volgen of wie precies de talibs waren die u poogden te rekruteren (CGVS 2, p. 21-22). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke oppervlakkige, vage beschrijvingen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara, de documenten gerelateerd aan de zakenactiviteiten van uw vader, de briefomslog en de kopie van de eigendomsakte van het land van uw vader zeggen niets over uw asielrelaas, waardoor ze dit ook

niet kunnen staven. Het ziekenhuisattest betreffende de verwondingen van uw oom H(...) S(...) zegt evenmin iets over de oorzaak van zijn verwondingen. Betreffende het attest van de afdeling Logistiek van het ministerie van Defensie over het schietincident waarbij uw oom geraakt werd en de politieaangifte van uw oom H. S. (...) over de bedreigingen van uw oom en neven langs vaderszijde gericht aan uw adres dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet worden vastgesteld dat de politieaangifte een uiterst gesolliciteerd karakter vertoont dat het stuk zijn objectieve bewijswaarde ontnemt. Het attest betreffende het schietincident werd door u opgesteld zonder dat daar een antwoord op werd gegeven. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de paragrafen 196-199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 10, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.1.1. De verzoekende partij voert aan dat *in casu* geen grondige analyse is gebeurd van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij wijst erop dat zij een kwetsbaar profiel heeft en haalt rechtsleer aan betreffende de invloed van de mentale gezondheidstoestand op het geheugen van de asielzoeker. Zij voert aan dat zij als kind traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, dat zij haar ouders op jonge leeftijd verloren heeft, dat zij geen contact had met andere jongeren en thuis moest blijven en dat de man die voor haar zorgde eind 2015 werd beschoten door de zonen van haar oom langs vaderszijde. Zij wijst er vervolgens op dat volgens UNHCR alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van een vluchtrelaas.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij het beginpunt van haar problemen, zijnde het landconflict tussen haar vader en haar oom J. G. niet goed begrepen heeft en herhaalt verklaringen die zij dienaangaand tijdens haar gehoren heeft afgelegd.

Vervolgens gaat de verzoekende partij als volgt in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

"□ *De contacten tussen de zonen van J.G. [...] en H. S. [...]*

Het CGVS twijfelt aan het relaas van de verzoeker omdat sommige van zijn verklaringen tegenstrijdig zijn.

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Het CGVS benadrukt dat de verzoeker eerst zei dat de zonen van J.G. [...] zijn oom langs moederszijde H. S. [...] hebben gecontacteerd om de moord van de vader van de verzoeker op te eisen en ook om de verzoeker te bedreigen wanneer hij de voogdij over hem had. Daarna benadrukt het CGVS dat de verzoeker ook zei dat H. S. [...] had nooit samen gezeten met de zonen van J.G. [...] om zaken te bespreken. De verzoeker heeft deze verklaringen al verduidelijkt in zijn tweede gehoor (gehoor II, p.18): zijn oom H. S. [...] heeft contacten met de zonen van J.G. [...] gehad maar ze hebben elkaar nooit ontmoet. De verzoeker kent inderdaan niet de aard van deze contacten omdat zijn oom H. S. [...] heeft hem deze informatie verzwegen. Het CGVS beschouwt dat deze verklaringen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoeker afbreuk doet omdat hij zou deze details betreffende zijn veiligheids situatie moeten weten. De verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS dat aan hem kan verwijten terwijl hij niets erover kon doen. Hij heeft informatie aan zijn oom gevraagd maar zijn oom dacht dat het beter was om de minimum aan hem te zeggen.

En andere voorbeeld van het feit dat H. S. [...] veel elementen geheim hield, is dat de verzoeker nooit echt wist hoe zijn oom wist dat hij in gevaar was. De verzoeker heeft gezegd tijdens zijn gehoren dat zijn oom van mesen had gehoord dat men naar de verzoeker zocht. Hij heeft ook gezegd dat de zonen van J.G. [...] zijn oom h H. S. [...] heeft gecontacteerd om met de verzoeker naar Jawzjan te gaan. Het CGVS beschouwt dat als tegenstrijdigheden maar deze zijn enkel verschillende informatie dat H. S. [...] aan de verzoeker heeft gegeven. De verzoeker kan niet meer informatie aan het CGVS geven dat wat hij weet en wat hij weet is wat zijn oom aan hem heeft gezegd. Het CGVS weerhoudt hier alleen het meest nadelige interpretatie.

De verzoeker wil benadrukken dat deze situatie heel moeilijk voor zijn oom was. Hij wist niet hoe de situatie het best te handelen. Hij heeft de verzoeker gewaarschuwd dat hij in gevaar was en hij gezocht werd maar hij dacht dat het te veel voor hem zal zijn als hij legde alles uit.

Betreffende de periodes wanneer de verzoeker thuis bleef

Het CGVS gelooft niet dat de verzoeker ganse periodes van zijn leven thuis binnen heeft doorgebracht "als en gevangene" omwille van zijn problemen met de zonen van J.G. [...] . Eerst begrijpt de verwerende partij niet waarom de verzoeker toch zeven jaar lang naar school ging. H. S. [...], de oom van de verzoeker, liet hem eerst naar school gaan omdat hij de omvang van het gevaar dit de zonen van J.G. [...] betekenen, zich niet realiseert. Op het moment waarop hij dat begreep, verbood hij aan de verzoeker om naar school te gaan.

Ten tweede beschouwt het CGVS dat het niet waar is omdat de verzoeker niet goed kan uitleggen hoe hij zijn tijd doorbracht. Het CGVS houdt niet in rekening met het feit dat de verzoeker heel jong was en dat hij niets had te maken. Hij moest thuis blijven en hij verveelde zich veel. De verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS hem kan verwijten dat hij niets deed. Hij heeft deze antwoord verschillende keren aan het CGVS herhaald maar de verwerende partij weigert om het te begrijpen. Het was zijn levensstijl en hij wist dat hij thuis moest blijven omdat hij in gevaar was. De verzoeker respecteerde de keuzen van zijn oom omdat hij wist dat zijn oom alleen hem wilde beschermen.

Betreffende het proces dat de vader van de verzoeker heeft gestart tegen zijn broer J.G. [...]

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij niet kan uitleggen betreffende het proces dat zijn vader heeft gestart om zijn land terug te krijgen. De verzoeker wil alleen aan dat antwoorden dat hij acht was wanneer zijn vader vermoord werd. Hoe een achtjarige kind de fase van een juridische proces kan weten. Het CGVS schrijft dat "vewacht kan wrden dat uw familie na zijn dood enigszins geprobeerd zou hebben te achterhalen waarmee uw vader bezig was, in wel stadium het proces zat en waar de documenten en bewijzen over het proces lagen". De verzoeker wil benadrukken dat zijn vader vermoord werd omwille van deze landconflict. Het is nogal normaal dat de familie van de verzoeker wilde vermijden om een ander overlijden in de familie te ondergaan.

Betreffende de oorsprong van de macht van J.G. [...]

Volgens de verklaringen van de verzoekers is het duidelijk dat J.G. [...] en zijn zonen leden van de Taliban waren en daarom veel geld en wapens hadden. Het is ook duidelijk dat de relaties tussen J.G. [...] en de vader van de verzoeker niet goed waren (aangezien het feit dat de zonen van J.G. [...] zijn vader vermoordden). In deze situatie is het normaal dat de verzoeker niet veel over het leven van zijn oom weet. Hij vreesde hem omdat hij wist dat zijn oom gevaarlijk en machtig was en dat hij veel machtige mensen die hem ondersteunen, had. Het is trouwens de rede dat hij de land van de vader van de verzoeken zonder eigendomsdocumenten slaagde op te lichten.

Betreffende de vrees van de verzoeker voor zijn neven (de zonen van J.G. [...])

De verzoeker heeft altijd dezelfde informatie gegeven: zijn oom H. S. [...] heeft zijn neven gebeld om hen te melden dat hij betrokken was. Daarna heeft hij gezegd dat het bevestigd wordt door mensen die erover praat. Het is geen tegenstrijdigheid. Bovendien, heeft het CGVS niet aan de verzoeker gevraagd om deze verklaringen te verduidelijken.

Het CGVS blijkt geven van kwader trouw wanneer hij schrijft dat "vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop uw oom H. S. [...] u verteld zou hebben dat uw even langs vaderszijde u wilden vermoorden". De verzoeker wil benadrukken dat er niet een ogenblik was. Zijn oom heeft hem altijd, sinds hij een kind was, gezegd dat zijn leven in gevaar was omwille van zijn oom J.G. [...] en zijn zonen maar als negenjarige was het niet zo gemakkelijk om dat te begrijpen. Zijn oom heeft hem gezegd dat hij in een zulk gevaar was dat hij Afghanistan moet verlaten wanneer de verzoeker vijftienjaar was. Deze antwoorden zijn geen tegenstrijdigheden. Ze zijn enkel realistische en tonen een moeilijke situatie.

□ *Betreffende de verschillende verhuizingen van de verzoeker*

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij verschillende tegenstrijdigheden heeft afgelgd betreffende zijn verhuizingen. De verzoeker had ingewikkelde verklaringen gedaan omdat hij veel keren verhuisde maar hij wil het verduidelijken.

Sinds zijn zesde tot zijn vertrek heeft de verzoeker gewoond in de provincie Kabul, behalve voor de maanden in Tagab. Eerst woonde de verzoeker in Khair Khana met zijn ouders. Na het overlijden van zijn vader heeft de verzoeker met zijn oom Haroon Safi verschillende keren verhuisd (in Arzaam Quemat, in Pul-e-charkhi en in Deh Sabz). Omwille van de bedreigingen verhuisden de verzoeker en zijn oom naar Ghairatkhel in Tagab. Ze bleven daar voor min of meer negen maanden. Ze verhuisden een laatste keer naar Kabul, in Deh Sabz, om de reis van de verzoeker te voorbereiden. De verzoeker heeft wel gezegd dat hij in Deh Sabz naar school kon gaan omdat het school heel dichtbij van zijn huis was. Hij was aan het praten over zijn laatste verblijf in Deh Sabz. De eerste keer kon hij niet naar school gaan.

De verzoeker heeft aan DVZ en aan het CGVS gezegd dat zijn laatste woonplaats was in Kabul. Deh Sabz is een district in het noorden van Kabul City. De verzoeker maakt geen echt verschil. Het CGVS baseert zich op details om het relaas van de verzoeker te ondermijnen.

□ *Betreffende de verblijf van de verzoeker in Tagab en zijn vrees voor de Taliban*

Het CGVS gelooft niet dat de verzoeker in Tagab heeft gewoond omdat hij zich niet onmiddellijk de maand waarin hij van Tagab verhuisd, herinnerde en omdat hij zei dat hij daar voor een jaar is gebleven maar volgens de berekeningen van het CGVS is hij minder daar gebleven. Deze zijn geen voldoende argument om het relaas van de verzoeker niet te geloven. Tijdens deze periode moest de verzoeker nog thuis blijven omdat hij in gevaar was omwille van het landconflict maar ook omwille van de Taliban in Tagab. Het is normaal dat hij zijn gevoel voor tijd niet volledig juist is. Het CGVS concludeert ook dat zijn relaas betreffende Tagab vals is omdat hij weinig kennis van het oogsten, de veiligheidsincidenten en de dorpen rond Tagab heeft. Het CGVS houdt hier geen rekening met het feit dat de verzoeker zelden buiten ging. Hij had geen contact met de andere jongen.

De Taliban in Tagab zijn leden van dezelfde kliek dan de familie van de moeder van de verzoeker. Op een dag vroeg een van de Talibanleider aan H. S. [...] dat de verzoeker naar de grote moskee komt. Hij wilde dat de verzoeker een lid van de Taliban wordt. Hij had een perfect profiel: jong, sterk en wees. H. S. [...] zei dat hij dat zal doen. Een paar dagen later besliste hem om Tagab te ontvluchten. Ze gingen naar Kabul. Hij probeerde om documenten te krijgen maar het duurde te lang. H. S. [...] besliste dus om iemand die de verzoeker kon helpen om te ontvluchten, te vinden. Hij was niet persoonlijk bedreigd maar hij weigerde om van de lokale Taliban deel uit te maken en het is een echt motief van vervolgens. De verzoeker wil ook benadrukken dat hij heeft niet over deze problemen tijdens zijn interview op de DVZ gepraat omdat hij vijf minuten had om alles uit te leggen. De agent was heel haastig en hij heeft aan de verzoeker gezegd dat hij een andere moment zal hebben om al zijn problemen uit te leggen. Hij probeerde om alles heel kort te vertellen. Hij zei alleen dat hij probleem met de Taliban heeft gehad maar hij gaf geen details."

De verzoekende partij besluit dat vaststaat dat zij het slachtoffer is geworden van verschillende bedreigingen en meent dat het aan de verwerende partij toekomt om overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw dergelijk risico loopt.

Met betrekking tot de door haar neergelegde documenten stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij daaruit niet de juiste conclusies heeft getrokken.

De verzoekende partij meent in subsidiaire orde te voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst

in dit verband naar gegevens betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan uit het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 en door haar gevoegde informatie betreffende de veiligheidssituatie in de stad Kaboel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart enerzijds niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst uit vrees te zullen worden gedood door haar neven langs vaderszijde. Volgens de verzoekende partij was zij acht jaar oud toen haar vader werd vermoord door de zonen van haar oom langs vaderszijde, J. G., omwille van een landconflict. Verzoekers vader zou zich immers niet hebben neergelegd bij de onrechtmatige toe-eigening door J. G. van een stuk grond dat verzoekers vader uit de nalatenschap van verzoekers grootvader had verkregen. Nadat kort na de dood van haar vader ook haar moeder overleed in het kraambed, zou de verzoekende partij zijn grootgebracht door haar oom langs moederszijde, H. S. Via deze oom zou de verzoekende partij bedreigingen hebben ontvangen van haar neven langs vaderszijde omdat zij in het bezit was van de eigendomsakten betreffende het stuk grond dat J. G. had gestolen en zij mogelijks de dood van haar vader zou willen wreken. Omwille van deze bedreigingen zou de verzoekende partij met haar oom H. S. regelmatig zijn verhuisd. Toen zij zich met haar oom ging vestigen in diens geboortestreek in het district Tagab van de provincie Kapisa, zouden aan de plaatselijke taliban gelieerde familieleden getracht hebben de verzoekende partij te rekruteren. De vrees dat zij door de taliban van Tagab zal worden ingelijfd en verplicht te vechten is de tweede reden waarom de verzoekende partij beweert niet terug te kunnen naar haar land van herkomst.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij haar voorgehouden vrees voor de zonen van haar oom langs vaderszijde J. G. niet aannemelijk maakt.

Ten eerste dient te worden gewezen op de uiterst vage, oppervlakkige en incoherente verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd over de contacten die er zouden zijn geweest tussen haar neven langs vaderszijde en haar oom H. S. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende vastgesteld en overwogen:

“Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw neven langs vaderszijde uw oom H(...) S(...) verschillende malen gevraagd zouden hebben met u terug te keren naar Jawzjan (vragenlijst CGVS, dd. 25.01.2016, vraag 5) en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw neven

langs vaderszijde uw oom langs moederszijde gecontacteerd hadden om de moord op uw vader op te eisen en vele bedreigingen geuit hadden tegen uw oom langs moederszijde over u (gehoorverslag CGVS 1, dd. 23.03.2017, p. 19, 22, 23). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt te vertellen over de verschillende contacten die zouden hebben plaatsgevonden tussen uw oom en neven langs vaderszijde enerzijds en uw oom langs moederszijde H(...) S(...) anderzijds, zegt u kortweg dat ze nooit hebben samen gezeten om zaken te bespreken (gehoorverslag CGVS 2, dd. 04.10.2017, p. 18). Wanneer opgeworpen wordt dat u eerder, bij uw vorige verklaringen, wel van gesprekken tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...) gewag gemaakt had, zegt u dat uw oom H(...) S(...) u altijd vertelde dat deze mensen een gevaar voor uw leven betekenden maar dat u nooit verklaard heeft dat ze ontmoetingen hadden (CGVS 2, p. 18). U zegt enkel dat hij gehoord had van mensen dat ze u zochten. Gevraagd hoe hij die informatie ontving, verklaart u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Pas wanneer expliciet gevraagd wordt of er telefonische contacten of contacten per brief hadden plaatsgevonden tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...), beaamt u dit (CGVS 2, p. 18). De vaststelling dat u allerm minst eenduidig bent over het soort van contacten tussen uw neven langs vaderszijde en uw oom H(...) S(...) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U bent vervolgens niet in staat uit te wijden over deze contacten. U weet niet wat voor soort contacten er zouden geweest zijn, hoeveel contacten er zouden geweest zijn, noch wat er precies gezegd zou geweest zijn. Dat uw oom u dit niet in detail zou gezegd hebben is weinig geloofwaardig. U bent ten slotte uw land van herkomst ontvlucht omwille van deze problematiek en deze bedreigingen; verwacht mag worden dat u dan ook alle details rond uw vervolging zou kennen om uw eigen persoonlijke veiligheidssituatie volledig te kunnen inschatten en te beoordelen. Ook moet worden opgemerkt dat uw uiterst vage verklaring tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat uw oom H(...) S(...) gehoord zou hebben van mensen dat men naar u zocht (CGVS 2, p. 18), niet coherent is met uw eerdere verklaring op de DVZ dat uw neven langs vaderszijde uw oom H(...) S(...) meermaals contacteerden met de vraag samen met u terug te keren naar Jawzjan (vragenlijst CGVS, vraag 5), noch met uw eerdere verklaringen dat uw oom H(...) S(...) vele bedreigingen had ontvangen van hen over u (CGVS 1, p. 19, 23). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u de eerder door u aangehaalde gesprekken niet kan concretiseren, ontkent u dat uw neven langs vaderszijde uw oom langs moederszijde ooit gevraagd zouden hebben met u naar Jawzjan te gaan (CGVS 2, p. 19), hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen dat zij dit wel gedaan zouden hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling ondermijnt het geloof in uw asielrelaas ten stelligste. U bent daarnaast niet op de hoogte wie deze mensen waren die uw oom H(...) S(...) de informatie bezorgden dat uw neven langs vaderszijde u actief zochten, noch hoe hij deze informatie kreeg (CGVS 2, p. 18). U verklaart uw vage verklaringen door te stellen dat uw oom u afschermde van deze informatie om u niet ongerust te maken maar zegt tegelijkertijd dat hij u wel vertelde dat u gevaar liep en gezocht werd (CGVS 2, p. 18). Indien uw oom u werkelijk niet ongerust wou maken is het weinig plausibel dat hij u wel constant zou vertellen dat u gevaar liep en gezocht werd, zoals u meermaals aanhaalt tijdens uw gehoor (CGVS 2, p. 18). Eveneens kan ervan uitgegaan worden dat indien uw oom H(...) S(...) u gedurende uw hele kindertijd inprentte dat u gevaar liep en gezocht werd, u beter op de hoogte zou zijn van de concrete gebeurtenissen die hem ertoe gebracht hadden deze conclusies te maken. De vaststelling dat u doorheen uw twee gehoren op het CGVS niet in staat bent op een consequente wijze te vertellen over de contacten die zouden hebben plaatsgevonden tussen uw oom H(...) S(...) enerzijds en uw oom J(...) G(...) en diens zonen anderzijds ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten stelligste.”

Waar de verzoekende partij opwerpt dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij de details van de contacten tussen haar oom H. S. en haar neven langs vaderszijde niet kent omdat haar oom haar desbetreffend slechts een minimum aan informatie zou hebben bezorgd, biedt zij geen verklaring voor de vastgestelde incoherentie in haar verklaringen. Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij dat haar neven langs vaderszijde haar oom H. S. verschillende malen gevraagd hebben met haar terug te keren naar Jawzjan (stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), en tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar neven langs vaderszijde H. S. gecontacteerd hadden om de moord op haar vader op te eisen en bedreigingen te uiten (stuk 9, gehoorverslag 23.03.2017, p. 19, 22, 23). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd naar deze contacten, verklaart de verzoekende partij dat er geen ontmoeting heeft plaatsgevonden tussen H. S. en haar neven langs vaderskant en dat haar oom wist dat deze neven haar zochten omdat hij dat hoorde van mensen (stuk 5, gehoorverslag 04.10.2017, p. 18). Het verweer als zou het hier geen tegenstrijdigheden betreffen maar “verschillende informaties” die de verzoekende partij van haar oom kreeg, kan niet overtuigen. Het is verder niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen concretere informatie heeft over de contacten die er zouden zijn geweest. Het houdt geen steek dat de oom van de verzoekende

partij niet alles wou uitleggen omdat het teveel voor haar zou zijn, maar haar wel gedurende haar hele kindertijd zou hebben ingeprent dat zij gevaar liep en gezocht werd, zoals zij verklaarde. Zelfs indien wordt aangenomen dat de oom van de verzoekende partij haar aanvankelijk de details van de dreiging wou besparen, kan worden verwacht dat hij de verzoekende partij in een later stadium beter zou hebben geïnformeerd, zeker nadat de verzoekende partij haar land van herkomst had verlaten. De verzoekende partij verklaart na haar vertrek nog meermaals contact te hebben gehad met haar oom langs moederszijde (stuk 9, gehoorverslag 23.03.2017, p. 8, 9). Nu de bedreigingen vanwege haar neven langs vaderszijde ten grondslag liggen aan het vertrek uit haar land van herkomst, mag van de verzoekende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij hieromtrent concrete informatie zou hebben opgevraagd en verkregen bij haar oom, *quod non*.

Ten tweede maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij gedurende vele jaren van haar jonge leven als een gevangene zou hebben geleefd omdat haar oom H. S. haar uit vrees voor haar neven binnen hield. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft desbetreffend op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"(...) Eerst en vooral is het weinig plausibel dat uw oom u verplichtte tot een leven 'als een gevangene' om u te beschermen, maar u toch zeven jaar lang naar school liet gaan (CGVS 1, p. 9) of u naar de madrassa liet gaan (CGVS 2, p. 5). Daarnaast zijn uw beschrijvingen van hoe u uw tijd zou hebben doorgebracht opmerkelijk oppervlakkig en kort. Gevraagd te vertellen hoe uw leven eruit zag toen u in Pul-e-Charkhi woonde, de plek waar jullie gezin een jaar zou verbleven hebben (CGVS 2, p. 3) alvorens uw oom H(...) S(...) besliste naar Tagab te verhuizen omwille van de bedreigingen (CGVS 1, p. 6, 19), zegt u dat u daar niets deed en niet naar school ging, geen hobby's had, geen sport beoefende en geen vrienden zag (CGVS 2, p. 14-15). U vertelt dat u geen andere dingen deed behalve thuis blijven (CGVS 2, p. 14-15). U beaamt dat u zich vaak verveelde maar slaagt er niet in te concretiseren hoe u met de verveling omging. U komt niet verder dan telkens te herhalen dat u 'niets deed' en 'gewoon thuis bleef'. U zou verder nooit een gesprek aangegaan zijn met uw oom betreffende deze levensstijl en zou deze passief ondergaan hebben (CGVS 2, p. 15). Gevraagd hoe uw leven eruit zag in Tagab, antwoordt u dat u niets deed, thuis bleef en naar de madrasa ging (CGVS 2, p. 6-7). Gevraagd wat u dan precies deed wanneer u thuis was, beaamt u dat u thuis bleef (CGVS 2, p. 6). Opnieuw gevraagd wat u deed om de tijd te verdrijven, antwoordt u dat u moest thuis blijven. U zegt dat u soms bij de gasten moest blijven maar bent verder niet in staat iets te vertellen over uw tijdverdrijf wanneer er geen gasten waren. Wanneer er geen gasten waren, zou u 'gewoon thuis blijven'. U zegt verder dat u niets moest doen en dat er niets te doen was (CGVS 2, p. 7). Ook over uw leven in Deh Sabz legt u gelijkaardige vage en oppervlakkige verklaringen af. U zou steeds thuis gebleven zijn en er niets anders gedaan hebben. U zou ook geen hobby's beoefend hebben (CGVS 2, p. 15-16). Het is weinig plausibel dat een jongeman die jarenlang quasi opgesloten op verschillende plaatsen zou hebben geleefd niet meer zou kunnen uitweiden over hoe hij zijn tijd doorbracht. Er dient geconcludeerd te worden dat u de levensstijl die u beschrijft ten gevolge van uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor het geloof in de vrees die u aanhaalt ernstig geschaad wordt."

Het argument dat H. S. de verzoekende partij gedurende zeven jaar naar school liet gaan omdat hij zich eerst niet bewust zou zijn geweest van de omvang van het gevaar dat de zonen van J. G. voor haar betekenden, overtuigt niet. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat de verzoekende partij in die zeven jaar meermaals is verhuisd, volgens haar omdat haar oom zich er bewust van was dat haar neven langs vaderszijde haar zochten. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij weliswaar zeven jaar naar school ging, maar niet op reguliere basis omdat zij zo vaak verhuisde (stuk 9, gehoorverslag 23.03.2017, p. 23; stuk 5, gehoorverslag 04.10.2017, p. 5, 15). De verzoekende partij blijft overigens in gebreke aan te geven wat voor haar oom dan de concrete aanleiding is geweest om haar niet meer naar school te laten gaan. Wat betreft haar oppervlakkige en summiere verklaringen over haar dagdagelijkse bezigheden, komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zij niets deed en van haar oom moest binnen blijven. Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij heel jong was, is de Raad van oordeel dat van een jongeling die verklaart bij vertrek zeventien à achttien jaar te zijn geweest toch uitgebreidere en gedetailleerde verklaringen kunnen worden verwacht omtrent zijn levensstijl en bezigheden.

Ten derde kon in de bestreden beslissing terecht worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts oppervlakkige verklaringen kon afleggen over de oorsprong van de macht van haar oom langs vaderszijde J. G. en diens zonen:

"(...) U zegt dat ze machtig waren omdat ze gewapend waren en dat ze gewapend waren omdat mensen in Afghanistan toegang hebben tot wapens. Gevraagd hoe het kwam dat zij gewapend waren en andere mensen in Afghanistan bijvoorbeeld niet zegt u dat ze geld hadden (CGVS 2, p. 16).

Wanneer opgeworpen wordt dat uw vader ook een financieel goede situatie had, beaamt u dit (CGVS 2, p. 16). Het verschil in macht tussen uw oom J(...) G(...) en uw vader wijt u echter aan de goede banden van J(...) G(...) met de ouderen en met de taliban. U kan echter niet meer uitleg geven bij de banden die J(...) G(...) en uw neven langs vaderszijde met de taliban hadden, noch met wie van de taliban ze banden hadden (CGVS 2, p. 16). Gevraagd hoe het kwam dat de taliban en de ouderen J(...) G(...) en uw neven langs vaderszijde steunden, maakt u de cirkelredenering rond en stelt u dat deze de steun van de taliban en de ouderen hadden omdat ze machtig waren (CGVS 2, p. 16). U weet verder niet of uw oom J(...) G(...) aangesloten was bij een gewapende groepering (CGVS 2, p. 16). Indien u daadwerkelijk persoonlijk vervolgd zou worden door deze mensen, nota bene familieleden, mag worden verwacht dat u meer in detail zou kunnen vertellen hoe machtig zij waren en hoe zij die macht hadden verworven, wat u allerm minst kunt aantonen. Tot slot wijt u het feit dat uw oom J(...) G(...) machtiger was dan uw vader aan het feit dat hij ouder was dan uw vader en al zonen had, en aan het feit dat hij zijn macht tegen de arme mensen gebruikte (CGVS 2, p. 16-17). Deze verklaringen kunnen niet verduidelijken hoe het komt dat uw oom J(...) G(...) in staat geweest zou zijn vijftig jirib land die aan uw vader toebehoorde te bezetten, zonder de eigendomsdocumenten in zijn bezit te hebben.”

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan te herhalen dat zij haar oom langs vaderszijde vreesde omdat hij gevaarlijk en machtig was en de steun had van veel machtige mensen. Zij blijft in gebreke op afdoende wijze te verduidelijken hoe haar oom zijn machtige positie precies verworven heeft en welke zijn banden zijn met de ouderen en de taliban.

Tot slot dient gewezen te worden op enkele incoherenties in verzoekers verklaringen omtrent de vrees voor zijn neven langs vaderszijde. Zo heeft de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij herhaling verklaart dat haar oom H. S. haar neven na haar vertrek uit Afghanistan heeft gebeld om te melden dat zij vertrokken was. Vervolgens zouden deze neven het op verzoekers oom gemunt hebben omdat die verzoeker had weggestuurd (stuk 9, gehoorverslag 23.03.2017, p. 16, 20). Tijdens haar tweede gehoor gevraagd hoe haar neven langs vaderskant haar oom langs moederskant op het spoor konden komen in Kaboel, geeft de verzoekende partij aan dat haar oom haar vertelde dat hij aan mensen had gezegd dat zij gevlucht was en dat haar neven dat misschien via via te weten zijn gekomen (stuk 5, gehoorverslag 04.10.2017, p. 19, 20). De uitleg dat het hier geen tegenstrijdigheid betreft nu de verzoekende partij zou hebben verklaard dat haar oom H. S. eerst haar neven heeft gebeld om te melden dat zij vertrokken was en dat dit vervolgens zou zijn bevestigd door mensen die erover praatten, vindt geen steun in de gehoorverslagen. De verklaring dat de neven van de verzoekende partij het nieuws van haar vertrek mogelijks hebben opgevangen omdat haar oom dit aan mensen had verteld houdt geen steek indien haar oom deze neven rechtstreeks heeft opgebeld om hen hiervan in kennis te stellen. Het feit dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor niet om verduidelijking werd gevraagd, neemt niet weg dat zij de mogelijkheid heeft een uitleg te verschaffen in haar verzoekschrift, die, zoals hoger uiteengezet, echter niet toereikend is. Verder blijkt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over het ogenblik waarop haar oom H. S. haar zou hebben verteld dat haar neven langs vaderszijde haar wilden vermoorden. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen situeert zij dit ogenblik rond haar veertiende of vijftiende levensjaar (stuk 9, gehoorverslag 23.03.2017, p. 23). Tijdens haar tweede gehoor situeert zij dit ogenblik toen zij negen jaar oud was en verklaart zij dat haar oom haar dit altijd inprentte (stuk 5, gehoorverslag 04.10.2017, p. 4, 5). De uitleg dat er niet één ogenblik was waarop verzoekers oom H. S. hem verteld zou hebben dat zijn neven langs vaderszijde hem wilden vermoorden, overtuigt niet. De vraag werd gesteld op welk moment verzoekers oom hem vertelde dat hij bedreigd werd door zijn neven langs vaderszijde. De vraag was niet wanneer de verzoekende partij ten volle besepte dat haar leven in gevaar was.

De Raad volgt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens waar deze vaststelt dat de verzoekende partij haar vrees voor de taliban van Tagab niet aannemelijk maakt.

Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Tagab, de plaats waar de verzoekende partij de feiten die ten grondslag liggen aan haar vrees voor de taliban situeert, op grond van volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“(…) U legt namelijk incoherente verklaringen af over de periode dat u er gewoond zou hebben. Aanvankelijk herinnert u zich de maand waarin u van Tagab naar Deh Sabz verhuisd zou zijn niet (CGVS 2, p. 3-4). Enkele ogenblikken later weet u plots te vertellen dat u Tagab in de vierde maand, saratan, verlaten zou hebben (CGVS 2, p. 4). (…) Vervolgens vertoont u een manifest gebrek aan basiskennis die kan verwacht worden van iemand die er naar eigen zeggen (…) een jaar zou hebben doorgebracht. Zo meent u dat er Franse troepen waren in Tagab op het ogenblik van uw verblijf en dat

deze vchten met de taliban (CGVS 2, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de laatste gevechtsmis­sie van de Franse troepen plaatsvond op 20 november 2012, waarna er nog 2.000 Franse soldaten achterbleven in Afghanistan in niet-gevecht­sfuncties waarvan de meeste in de zomer van 2013 het land zouden verlaten. In Tagab zelf, hadden de Fransen volgens de info in het dossier reeds hun basis overgedragen aan de Amerikanen in september 2012. Dat u verklaart dat de Franse troepen tijdens uw verblijf in Tagab dat u situeert in de eerste helft van 2014 aan het vechten waren in Tagab ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u geschetste verblijf in Tagab ten stelligste. Vervolgens meent u verkeerdelijk dat granaatappels, één van de voornaamste landbouwproducten uit Kapisa, in de winter geoogst worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat granaatappels in september geoogst worden. Dat u de granaatappelpluk niet in het juiste seizoen kan situeren, verbaast gezien uw ooms schoonvader, bij wie u in Tagab woonde, granaatappels verbouwde (CGVS 2, p. 6, 13-14). Dat u de oogst van één van de belangrijkste landbouwproducten uit Kapisa (CGVS 2, p. 9; zie administratief dossier) niet in het juiste seizoen kan situeren terwijl u woonde bij een landbouwer die granaatappelboomgaarden had, haalt het geloof in uw beweerde verblijf in Tagab verder onderuit. Vervolgens bent u niet op de hoogte of er een grote rivier stroomt in de buurt van Tagab. Nochtans kan op de kaart die werd toegevoegd aan het administratief dossier gezien worden hoe een brede rivier de grens vormt tussen de districten Tagab en Koh-e-Safi en de hoofdweg die het district Tagab doorkruist eveneens tussen twee rivieren loopt. Vervolgens bent u niet in staat de in de buurt van Bedrau liggende dorpen Sufyan, Almas Khail en Qur Gal te situeren. Van de dorpen Gada Khail en Azadkhankhel heeft u zelfs nog niet gehoord (CGVS 2, p. 9). Deze dorpen liggen nochtans vlakbij de door gekende en u als zeer nabij beschreven dorpen Aka Khail en Ghairat Khel. U vertelt vervolgens dat Mahipar een district is dat men tegenkomt onderweg van Kabul naar Tagab (CGVS 2, p. 9). Mahipar is echter een dorp in het district Surobi (zie administratief dossier). U spreekt daarnaast van het district Shinki, dat eveneens in de buurt van Tagab zou liggen (CGVS 2, p. 9). Shinki is echter een buurt in de districtshoofdplaats Alasay van het gelijknamige district. U kan deze plaats echter evenmin situeren. U bent verder kort van stof over de veiligheidssituatie in Tagab. U haalt aan dat deze slecht was omdat er gevechten aan de gang waren tussen de overheid en de taliban (CGVS 2, p. 10). Gevraagd om uit te wijden over de veiligheidssituatie vertelt u over een raket die door het leger werd afgevuurd en de Loy moskee raakte. U vertelt dat dit incident plaatsvond in de periode dat u in Tagab woonde (CGVS 2, p. 10). U bent echter niet in staat te vertellen wat er toen precies gebeurd is en of er bij deze raketinslag gewonden gevallen zijn of in welke mate de moskee beschadigd was (CGVS 2, p. 10). Dat u gehoord zou hebben over dit incident zonder verdere concrete informatie is weinig aannemelijk en doet uw verklaringen weinig authentiek overkomen. Naast de raketinslag op de moskee, kan u niet vertellen over andere incidenten of gebeurtenissen (CGVS 2, p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat u niet in staat zou zijn te vertellen over andere incidenten gezien u verklaart dat de veiligheidssituatie zeer slecht was ginds en er vele gevechten aan de gang waren (CGVS 2, p. 6, 10)."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. Betreffende deze motieven voert de verzoekende partij aan dat geen rekening is gehouden met het feit dat zij zelden buiten ging en geen contact had met anderen. Echter, zoals hoger uiteengezet maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij gedurende jaren een geïsoleerd bestaan zou hebben geleid waarbij zij door haar oom afgeschermd zou zijn geweest van de buitenwereld. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder vermelde vervolgingsfeiten die zich tijdens haar verblijf in Tagab zouden hebben voorgedaan. Aan de geloofwaardigheid van deze feiten wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat de verzoekende partij deze onvermeld heeft gelaten tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingen­zaken. De uitleg dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingen­zaken de gelegenheid niet zou hebben gehad dit kernelement van haar vluchtrelaas te vermelden omdat de ambtenaar heel gehaast zou zijn geweest en haar gezegd zou hebben dat zij haar problemen op een ander moment zou kunnen uitleggen, kan niet overtuigen. De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingen­zaken gevraagd wat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst en welke feiten aan deze vrees ten grondslag liggen. Aan het einde van het gehoor had zij bovendien de kans nog iets toe te voegen aan haar verklaringen (stuk 20, vragenlijst CGVS, vragen 3.4, 3.5 en 3.7). De bewering als zou zij haar problemen met de taliban wel degelijk hebben vermeld zonder daaromtrent details te hebben gegeven, vindt geen steun in het gehoorverslag.

Waar de verzoekende partij haar verklaringen aangaande het beginpunt van haar problemen, met name het landconflict tussen haar vader en haar oom J. G., herhaalt, doet zij geen afbreuk aan hogere

pertinente vaststellingen en overwegingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met verzoekers neven langs vaderszijde die uit dit conflict zouden zijn voortgevloeid.

De verzoekende partij betoogt dat zij als kind traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, maar legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om vragen betreffende haar vluchtrelaas naar behoren te kunnen beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De door de verzoekende partij neergelegde documenten kunnen de appreciatie van haar vluchtrelaas niet in een ander daglicht stellen. Dienaangaand wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"(...) Uw taskara, de documenten gerelateerd aan de zakenactiviteiten van uw vader, de briefomslag en de kopie van de eigendomsakte van het land van uw vader zeggen niets over uw asielrelaas, waardoor ze dit ook niet kunnen staven. Het ziekenhuisattest betreffende de verwondingen van uw oom H(...) S(...) zegt evenmin iets over de oorzaak van zijn verwondingen. Betreffende het attest van de afdeling Logistiek van het ministerie van Defensie over het schietincident waarbij uw oom geraakt werd en de politieaangifte van uw oom Haroon Safi over de bedreigingen van uw oom en neven langs vaderszijde gericht aan uw adres dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet worden vastgesteld dat de politieaangifte een uiterst gesolliciteerd karakter vertoont dat het stuk zijn objectieve bewijswaarde ontnemt. Het attest betreffende het schietincident werd door u opgesteld zonder dat daar een antwoord op werd gegeven. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker."

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Vermits aan het vluchtrelaas en de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging

van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en waaruit de verzoekende partij citeert, blijkt dat het conflict in Afghanistan tot op vandaag getypeerd wordt door sterke regionale verschillen. Bij de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient derhalve de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in Afghanistan in rekening te worden genomen. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel wordt beoordeeld, gelet op verzoekers verklaring gedurende een jaar voorafgaand aan zijn komst naar België in het district Deh Sabz van de provincie Kaboel te hebben verbleven. In het verzoekschrift wordt door de verzoekende partij niet ter discussie gesteld dat het district Deh Sabz als verzoekers regio van herkomst wordt beschouwd. Ter terechtzitting van 11 oktober 2018 uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de verwerende partij het district Deh Sabz blijkens de bestreden beslissing als verzoekers regio van herkomst beschouwt, uit de verzoekende partij evenmin enig bezwaar. Derhalve beoordeelt ook de Raad het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van het district Deh Sabz van de provincie Kaboel.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoekers herkomstregio wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017; EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018; EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in repliek op hoger weergegeven veiligheidsanalyse verwijst naar informatie betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan als geheel respectievelijk de hoofdstad Kaboel. In het licht van voormelde regionale verschillen, is deze informatie niet relevant voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde het district Deh Sabz van de provincie Kaboel. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing opgenomen analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, noch aan de conclusie dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS